

en i den offentlige Mening værende Handling; kommer Sagsføreren ud af Raadigheden over sit Bo, fortaber han Retten til at udøve Sagsførervirksomheden, saalænge Uraadigheden vedvarer. Søvrigt har det sit Forblivende ved de i Lov-

givningen angaaende Sagsførere (Høiesteretsadvokater, Over- og Underretsprøkuratorer) indeholdte Bestemmelser, forsaavidt de ikke stride mod denne Lov.

Motiver til foranstaaende Lovudkast.

Medens Agangen til Sagsførervirksomheden i flere andre Lande t. Ex. England og Norge staaer aaben for Enhver, der har opfyldt visse i Lovgivningen nærmere foreskrevne Betingelser, har dette, som bekjendt, ikke hidtil været Tilfældet her i Landet, hvor der med Hensyn til Agangen for Sagsførervirksomheden nærmest har været fulgt de med Hensyn til Besættelse af Embeder gjældende Regler, og hvor derhos Beskikkelsen har været indskrænket til det Antal, der efter den i de forskjellige Retstredse formeentlig herskende Trang maatte anses fornødent. Ligesom imidlertid den Anskuelse, ifølge hvilken Sagsførersillingen nærmest er opfattet som en Embedsstilling meer og meer har tabt sig, saa at Man i Sagsførervirksomheden mere seer en Næringsudøvelse, saaledes ere ogsaa de Grændser for Antallet af Sagsførere, der tidligere fastholdtes med større Strengthed, allerede i en længere Aarrække hyppigt blevne overskredne, og da Dnsket om en udvidet Afgang til Sagsførervirksomhed har gjort sig gjældende saavel i de lovgivende Forsamlinger som andetskeds, har Ministeriet troet at burde tage under Overveielse, om ikke Tiden maatte været kommet til ved Lov at aabne en friere Afgang til at gaae i Rette for Andre. Om Ministeriet nu end ikke ved sin Undersøgelse af de herhenhørende Forhold er kommet til den Overbeviisning, at den bestaaende Ordning af Sagsførervæsenet har medført væsentlige praktiske Ulemper, har Man dog maattet erkjende, at det hverken synes grundet i Sagens egen Natur eller stemmende med den nuværende Udvikling af vore øvrige Samfundsforhold at fastholde de tidligere snævre Grændser for Agangen til Sagsførervirksomheden, der efter de forbaandeværende Forhold fra samme udelukker en Mængde Personer, som have alle fornødne Kvalifikationer dertil, og desuden medføre den

Ulempe, at det berøer paa en Tilfældighed, om Sagsføreren kan finde sin Virkefreds i det Distrikt, hvis Forhold han ved sin tidligere Virksomhed har lært at kjende, og hvor han derhos kan vente lettest at vinde Tillid. Det tør derfor antages, at ialtfald paa visse Steder et større Antal af Sagsførere end det nuværende vil kunne finde en passende Subsistens og at Udvidelsen af Sagsførernes Antal vil kunne modarbejde visse Misbrug, der antages for en Deel at være begrundede i Begrændsningen af Sagsførernes Antal og den deraf paa enkelte Steder flydende Vanskelighed ved at forskaffe sig den fornødne Retshjælp for et rimeligt Bederlag. Da der nu endelig for de nu ansatte Sagsføreres Side ikke med Rette vil kunne reises nogen Indvending mod en Udvidelse af Antallet af Sagsførere, navnlig da Administrationen allerede nu vilkaarligt har kunnet forøge dette, og da der ved de i Udkastet indeholdte Bestemmelser tilsikkes dem visse Forrettigheder, der ialtfald i Overgangstiden tildeels ville give dem en Støtte i Konkurrence med de ny tilkommende Sagsførere har Ministeriet ikke fundet Betænkelighed ved at frigjøre Agangen til Sagsførervirksomheden for den Indskrænkning, som følger af en fast Begrændsning af Sagsførernes Antal. Ifølge Vigtigheden af de Interesser, som Sagsførerne skulle varetage, og Sagsførervirksomhedens hele eiendommelige Karakter har Ministeriet imidlertid paa den anden Side anset det for nødvendigt at knytte Agangen til Sagsførersillingen til saadanne Betingelser, som yde en antagelig Garanti for Retssagernes forsvarlige Udførelse. Ligesom Udkastet derfor i det Væsentlige har optaget de almindelige Betingelser, som for Tiden udkræves for at opnaae Beskikkelse som Sagsfører, saaledes har Man troet at maatte